

Kullast valmistatud ahelad

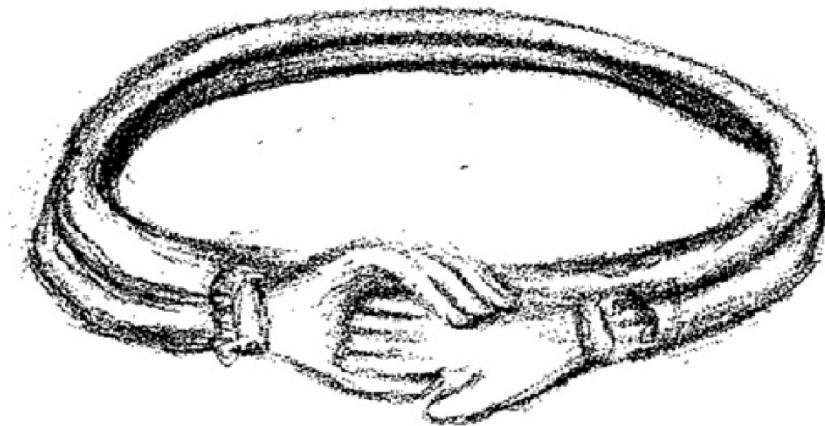
Alates:

Johanna Scheliga,
Paula Winkler

Zoey
Waloschyk

Samuel-Tyler " Sam"

Tscheredin Liam
Glenn Peter

Kullast valmistatud ahelad

Ta vaatas sõrmust oma sõrmes: kaks kätt üksteist kinni hoides - tegelikult ühtsuse, armastuse ja usalduse sümbol. Kuid tema jaoks oli see vaid tõestus, et ta ei ole midagi enam kui kaup oma isa kauplemismängus. Peagi kohtub ta oma tulevase abikaasaga - selle mehe pojaga, kellest selle abielu kaudu saab tema isa äripartner: teise mõjuka ja jõuka Stade'i aadliku mehega.

See oli nüüd Elisabeth von Zesterflethi saatust. Ja ta teadis, et ta ei saa midagi teha, et seda muuta.

Kuna tema isa, Albrecht von Zesterfleth tööreisil, nagu ta sageli oli, otsustas Elisabeth jalutada linnas, et end meelestada.

Ta kõndis mööda lugematutest kaupmeestest, kes kandsid oma kaupa seljas nagu kühmu ja kaubitsesid sellega. Kuna need kaupmehed olid osa tänavast, nagu ka majade ja poodide fassaadid, sai tänav endale nime: Hökerstraße. Elisabethi jaoks oli selle tänav seimine ja seimine osa igapäevaelust, nii et ta leidis, et rahvahulga ja müüjate karjumine on väga rahustavad. Kuigi ta armastas Stade'i, mõtles ta, mis oleks, kui ta põgeneks linnast ja oma isast, loobuks oma senisest elust mõjuka ärimähe tütre ja elaks tagasihoidlikku elu maal. Järsku tõukas teda unistustest välja hüüd, mis oli palju valjem kui kauplajate tuttavad, kliente ligimeelitavad hüüded. "Peatage varas!" hüüdis pagar. Enne kui Elisabeth jõudis aru saada, mis toimub, pörkas ta kellegagi kokku. See oli noormees, kes pagari juurest kiiruga . Ta hoidis käes midagi, mis nägi välja nagu rätikusse rullitud leib. Elisabeth vaatas tema helepruunidesse silmadesse ja võpatas tagasi. Ta muheles imeliku aktsendiga napsionalist vabandust, kui ta Elisabethist mööda kiirustas. Naine vaatas talle järele, kui mees jätkas jooksmist läbi rahvahulga. "Peatage ta!" hüüdis pagar uuesti, kui ta talle järele tormas, kuid varas oli liiga kiire. Peagi oli pagar loobunud varga järel jooksmisest ja segadus vaibus taas. Elisabeth jätkas tänaval jalutamist, kuid ta ei saanud varga pilku peast välja. Ta ei teadnud, miks, aga ta tahtis rohkem teada saada selle ebatavalise aktsendiga võõra kohta. Niisiis, ikka veel ärevuses, asus ta koju, mõeldes, kuidas ta kavatses teha võimalikuks selle võõra noormähe uuesti nägemise. Ta otsustas juba järgmisel päeval samal ajal tagasi tulla, et teda otsida.

Need kastanpruunid silmad. Elisabeth ei saanud neid lihtsalt peast välja. Selle tulemusel suundus ta hommikul Hökerstraße poole, värvilisi sügislehti, mis vooderdasid teed, ja jahedat tuult, mis läbi alleede puhus. Õhus oli värskelt küpsetatud leiva lõhn ja inimesed käisid usinalt oma . Kuna ta oli kindluse mõttes veidi varem kohale jõudnud, otsustas ta kõigepealt minna pagari juurde, kuhu salapärane noormees oli põgenenud, et seal ringi vaadata. Ta kõndis pikalt turul ringi, hoolitsedes väga selle eest, et ta näeks hõivatud välja, sest ta hakkas oma abitu varga otsimise pärast piinlikkust tundma. Kuid ükskõik kui palju ta ka ei piilunud ja silmitses pagarit, ei suutnud ta võõrast kuskil märgata.

Mõne aja pärast otsustas ta koju tagasi pöörduda. Ta oli pettunud, et ei leidnud võõrast, ja samal ajal häbenes, et oli andnud järele sellistele lapsikutele lootustele, kuigi oli juba kihlatud. Sellegipoolest ei suutnud ta ikka veel päris lahti lasta sellest, kuidas mees temast mööda oli tunginud. Tegelikult, lähemal vaatlusel, ei olnud ta ju

oli varas, nagu kombeks. Sellegipoolest mängis ta mõttega homme turule tagasi minna.

Jah, miks mitte? Ta võiks väikesele osturetkele. Veebileht

Tehke teenijanna jaoks päev lihtsamaks. Jah, teha midagi head, minna tagasi Hökerstrassile puhta südametunnistusega ja õilsate kavatsustega. Ta ootas seda juba pikisilmi. Kuid tema pettumuseks jäi ka see väike ekskursioon ebaõnnestunuks. Ta veetis peaaegu terve nädala võõrast otsides, kuid iga päev jättis talle vähem lootust kui eelmine. Sellest hoolimata sai kuidagi harjumuseks iga päev Hökerstrasselt läbi. Ehkki taolisele kihlatud naisele ei sobinud eriti hästi, et ta üksi linna ringi rändab, pakkusid need igapäevased ekskursioonid talle siiski mõningast leevendust koduse rõhuva meeleolu vastu.

Ehkki võõra nägu oli aeglaselt ähmastunud, meeldis talle enne lähenevat abielu põgeneda turgude sebumisse. Nüüdseks oli kogu majapidamine, vähemalt see osa sellest, mis veel olemas oli, ärevuses: isa oli Cuxhavenis tööreisil. Kõik, mida naine sai tema iseloomulikult salapärases käekirjas koostatud toimikutest teada, oli see, et sadamatöötajate seas oli ilmselt olnud pingeid.

Ilmselt tahtis ta lihtsalt veenduda, et tema kauba transportimisel ei tekiks viivitusi.

Põhimõtteliselt eelistas ta siiski teda oma äriasjadest eemal hoida. Kõik tema teadmised isa äritegevusest põhinesid kulunud paberitel, mida ta aeg-ajalt varastas tema kirjutuslaua rikkalikult täidetud sahtlitest. Paar päeva tagasi oli lõpuks ometi suutnud oma kihlatu kohta rohkem teada saada. Tema nimi oli

Daniel Marschalck. Ilmselt oli tema isa viimastel nädalatel Marschalckidega kirjavahetust pidanud ja ilmselt oli ta olnud väga hõivatud selle jõuka perekonna. Teda ei üllatanud sugugi, et ta tahtis teda võimalikult tulutoovalt ära abielluda. Lõppude lõpuks oli ju loogiline, et ta sellisest perekonnast heldet kaasavara. Sellegipoolest ei saanud ta eitada, et talle tegi haiget, et mees kohtleb teda nagu kaupa ja et ta oli isegi tema tulevase abikaasa nime tema eest varjanud. Ta ei olnud teinud mingeid jõupingutusi, et teavitada teda oma plaanidest tseremoonia kohta, kuigi need tundusid olevat juba täies hoos. Ta ei tahtnud tegelikult Daniel Marschalckiga abielluda. Muidugi oleks see kasulik, tema pere hüvanguks, jah, aga ka tema isa äri hüvanguks, mis peaks olema kogu abielu ainus põhjus. Nüüdseks oli ta loobunud päevade lugemisest, mil ta oli asjatult võõrast otsinud. Nii jalutas ta taas läbi Stade'i tänavate, korv leiba ja õunu kaenla alla pistetud.

Aegamööda muutus raskeks teenijat, et ta laseks tal sisseoste teha. Ta kartis, et see võib panna alatu tüdruku arvama, et ta ei oska oma tööd teha. Kuid Elisabeth oli aastate jooksul temaga head suhted üles ehitanud ja tal oli õnnestunud teda veenda, et ta tegelikult nautis neid väikseid väljasõite. Ta oli lihtsalt võtnud enda peale ebamugavuse, et Lämmertwiete kaudu läbi pressida. See oli kõige lühem tee koju ja neiu tugines sellele, et ta saaks oma õunad õigeaegselt toiduvalmistamise ajaks koju.

Ta kuulis samme allée teises otsas. Ta nuhtles end vaimselt selle eest, et ta ei võtnud pikemat teed. Ta langetas pilgu ja püüdis liikuda võimalikult lähedale seinale, ilma et ta kleidi serva määrduks. Siiski ei saanud ta korvi päris ära, nii et ta ja tema poole tulev mees pidid üksteisest üsna kohmakalt mööda lükkama. Ta tahtis just andestust paluda, kui mees muheles vabandust. Tema aktsent kõlas tuttavalt. Ta peatus kohe ja tõstis pilgu. Isegi pooleldi varjus kitsas

Ta tundis mehe näo ära maja seintelt, nagu poleks ta seda kunagi unustanud. Tema kulmud olid kokku tõmmatud ja tumedad juuksed heitsid varju tema tumedate silmade kohale. "Sina," alustas Elisabeth ja tundis, kuidas ta süda kiiremini peksis. "Sa oled varas! Sa lükkasid mind paar päeva tagasi nii tülga tunnult minema!" Mees surus huuled kokku ja uuris teda.

Elisabeth hakkas kahtlustama, et ei mõistlik talle niimoodi vastu astuda. "Noh, kuidas te kavatsete seda mulle ette heita, proua?" Elisabeth punastas. "Noh, ma võiksin vist temast teatada." Ta sirutas lõua välja.

Ta naeratas häbematult. "Ma ei tea, kui palju sa oled varastanud, aga su nägu on mulle nüüd tuttav. Mul oleks lihtne sind kirjeldada!" jätkas ta. "Ma siis kuulen, kuidas sa mind kirjeldaksid?" Ta vastas ja irvitas veelgi laiemalt, kui sai aru, kui väga ta teda ärritab.

Fine Tema kõrgete põsesarnade all paistsid jooned. Ta pahandas Elisabethi. Ta otsustas ilma pikema jututa, et ei kavatse enam tema kombeid taluda. Ta nohises ja surus oma korvi lähemale oma kehale. "Sa peaksid end häbenema, sina!" hüüdis ta ja pöördus kannul. Ta astus kiirete sammudega mehest eemale. Põskedele tõusis punetus ja ta surus huuled kokku. Kui jultunud mees oli! Et ta oli nii palju temast mõelnud, kui piinlik tundus talle see kõik nüüd. Kui häbematu oli ta oma käitumisega, keegi polnud kunagi varem julgenud teda niimoodi kohelda. Midagi selles olukorras ärritas teda, kuid ta ei julgenud seda tunnet edasi. Kogu teekonna vältel keerlesid tema mõtted võõraga kohtumise ümber, ükskõik kui kõvasti ta ka ei püüdnud end kõrvale juhtida. Ärritunult koputas ta oma maja puidust uksele.

"Angela!" hüüdis ta kõõgitüdruku järele. "Angela, ära julge mulle ust avada!"

Ukse taga innukat kolinat, kuni see lõpuks avanes ja selle taga ilmus Angela roosiline nägu. Ta harjas kiiresti oma blondid lokid tahmaga määrdunud põskedelt.

"Miss Elisabeth! Tulge sisse, te jõudsite just õigel ajal.

Olen just äsja ahju sisse lülitanud." Elisabeth surus korvi Angelale sülle ja kiirustas majja.

"Oh Angela, mul on sulle nii palju öelda!" hüüdis ta, kui ta oma seelikuid kokku võttis ja järgnes teenijale kööki. Samal ajal, kui Angela asus õunu koorima ja riivima, tõmbas Elisabeth toolile ja hakkas rääkima oma kohtumisest võõraga. Kuigi Angela oli talle selja pööranud, suutis ta vaevu oma põnevust varjata.

"Miss Elisabeth, teie julgus on imetlusväärne! Kuigi seda oleks sama hästi pidada kangekaelsuseks. Tõesti, võiks arvata, et kihlatud

Selline naine nagu ta ei sekku sellistesse olukordadesse. Varas, taevas!" Elisabeth puhastas veidi kurku. "Noh, minu huvides ei olnud selle mehega uuesti kohtuda." Ta hammustas kohe huult. Ta polnud Angelale oma esimesest kohtumisest võõraga seni rääkinud. Ta julges korraks loota, et Angela ei pruugi kuulda olla, kuid Angela oli tähelepanelik noor naine. Ta laskis kohe alla puulusika, millega ta murdis taina jaoks mõned munad. "Jällegi? Kas te tundsite seda noormeest varem?" Elisabeth kirus end sisemiselt, kuid nüüd oli mõttetu püüda Angela eest midagi varjata. Ta ohkas pühendunult, samal ajal kui ta sisemiselt end oma hooletuse eest kirus. Ta seletas lühidalt, kuidas ta oli turul võõraga kokku puutunud ja et see oli ka põhjus, miks ta teadis, et mees on varas. Angelale tundus see olevat mõistlik ja ta lappis käed suule. "Oh Elisabeth!" hüüatas ta õudusega. "Kas see ongi põhjus, miks sa nii ägedalt nõudsid, et sa minu eest sisseoste teeksid?" Elisabeth hingeldas. Ta püüdis asjatult piigat rahustada, kuid Angela oli juba täiesti mõtetes kadunud

kadunud. "Oh Elisabeth, mida teed, unistad vargile järele, kui sul on juba sõrmus sõrmes. Oh Elisabeth, kas sa tahad oma isa häbistada?"

"Ja kas sa jätkad söögi valmistamist?" Elisabeth ajas käega üle suu. Angela vaikis üllatunult. Elisabeth mattis näo kättesse. "Oh Angela, anna mulle andeks. Ka mina ei tea tegelikult. Kas sa lubad, et ei räägi mulle? Nüüd ma tean, kui häbematu ja häbematu ta on! Ma olen ta kohe unustanud, palun hoia see lihtsalt enda teada." Angela ohkas. "Oh

Elisabeth, sa teed? Ma olen vait, aga lubage mulle et te peate oma sõna ja jätate selle mehe maha. Ja ma teen edaspidi jälle sisseoste." Elisabeth noogutas häbelikult, kuid ei julgenud Angelale silma vaadata. "Jah, ma luban Angela."

Vastupidiselt oma lubadusele jäi ta sügaval öösel magama, mõtteisse vajunud. See, kuidas mees oli teda vaadanud, kuidas ta tumedad silmad olid tema peal püsinud ja kuidas nõrk valgus oli tema pruunides juustes kinni jäänud. Seda, kuidas tema enesega rahulolev naeratus moodustas silmatorkavate joonte all väikesed mõlgud ja kuidas ta oli end selles vaatepildis kaotanud. Ta ei teadnud päris täpselt, kelle peale ta rohkem vihastas: mehe peale, et ta nii üleolev oli, või enda peale, et ta seda nautis.

Ta oli ka kogu järgmise hommiku endast väljas. Angela püüdis Elisabethile nii hästi kui võimalik vastu tulla, jättes eilsest õhtust sõnagi. Kui ta ei suutnud seda enam taluda, haaras Elisabeth energiliselt kinni

mantel ja läksid minema. Teenijanna Brunhilde hoidis teda tagasi: "Miss Elisabeth, kuhu te lähete? Kas te lähete jälle ostlema?" Elisabeth ütles, et ei, ta tahtis lihtsalt jalutama minna ja värsket õhku võtta. Kuna Angela oli köögis hõivatud ja ei saanud teda peatada, kiirustas Elisabeth majast välja. Ta ei teadnud tegelikult, kuhu ta tahtis minna. Kindlasti tahtis ta jalutama minna, aga ta tahtis ka meest uuesti näha. Ta kõndis sihitult läbi linna vähemtuntud alleede ja kõrvaltänavate. Külma hammustas ta nahka ja sügistuul puhus halastamatult tema riiete all. Ta tõmbas mantli tihedamalt selga ja mattis näo vooderdatud krae sisse. Ta ei saanudki aru, kui palju aega oli möödunud, enne kui ta teda märkas.

Ta seisis Lämmertwiete's, seljaga vastu seina. Põnevusest unustas ta äkki, kui tuimad olid tema käed ja nägu külmast. Äkki hakkas ta kahtlema. Mida ta nüüd, kui ta oli mehe leidnud, tegelikult tegema pidi? Ta muutus ebakindlaks ja mõtles, et võiks lihtsalt tagasi pöörduda, kuid mees oli teda juba märganud. Ta jäätus, kui mees talle. "Te olete jälle siin, proua." Ta kõlas üllatunult. Ta otsis sõnu. "Mul on täielik õigus siin olla ja minu siinviibimise põhjused ei tohiks teid huvitada," vastas ta nohiklikult. "Ja ometi arvan, et ma tean ühte neist põhjustest."

Mees naeratas, nagu pilkaks ta teda. "Te nobedad linnatüdrukud olete nagunii kõik ühesugused, las ma arvan, et teie lemmiktegevus, peale igapäevase klatši, on tikkimine."

Elisabeth ohkas. "Te olete väga üleolev!" hüüatas ta nõrdinud. "Noh, lugupidamatu isand," vastas ta, "kus te elate, kui ma võin küsida? Te ei jäta muljet, et kuulute aadlikust klassist, mida te näiliselt nii palju pilkate." Hetkeks arvas ta, et suudab mehe pilgule vastu pidada. Ta katkestas selle mõtte kiiresti ja pööras vastumeelselt pea ära. "Mis on teie

Nimi? On äärmiselt ebaviisakas mitte tutvustada ennast, tead!"

Ta irvitas vallatult, võttis tüdruku käest kinni ja enne, kui naine seda märkas, hakkas ta koos temaga läbi käänuliste koridoride ja alleede jooksmas. Elisabeth kõndis talle segaduses järele, püüdes tasakaalu taastada. Lühikese aja pärast kiirustasid nad läbi kivist ja samblikuga kaetud linnavärava ja üle silla, mis eraldas kesklinna linnast.

talud ja lehmakarjamaad. Külmsügisõhk kõrvetas Elisabethi kopsudes ja ta ei tahtnud enam lasta end võõrasse kohta viia mehe poolt, kelle nime ta ikka veel ei teadnud. Aeglaselt taipas ta, et varas oli ta viinud teda kohta, mida ta ei tundnud, ja tal polnud aimugi, linna tagasi pääseda. kuulis eemalt kirikukellade helinat ja mõistis aeglaselt, kuidas tema rahutus kasvab. "Mis su nimi on?" küsis ta uuesti. "Luleff Jansen," vastas ta napsõnaliselt. "Kas me võime edasi minna või ei usalda mind see kena daam?" Muidugi ei usaldanud naine teda! Aga seda nüüd mehe vastu hoides ei jõuaks ta ilmselt kaugemale linna poole tagasi. "Kuhu me läheme?" küsis ta hoopis. Mees ei vastanud, võttis taas naise käest kinni ja läks edasi. Nüüdseks oli linn vaevu äratuntav.

Mõne minuti pärast peatusid nad taas. Nad seisid mingi väikese metsa ees. Luleff viis nad läbi võsa ja vaid mõni sekund hiljem seisid nad mahajäetud tuuleveski ees. Osa katusest oli kokku varisenud, üks tiibadest lebas muru sees ära murdunult ja seinad lagunesid. Ilmselt oli loodus juba ammu otsustanud võtta tagasi selle, mis talle õiguspäraselt kuulus. Puit oli mädanenud ja polnud piirkonda, mis ei olnud rohelsega võsastunud. Luleff hüüdis äkki: "Cathelijne, ik ben terug. Ik heb iemand meegenomen". Järsku piilus seinava tagant välja väike tüdruk. "Kes see on?" küsis Elisabeth imestunult: "Kas see on sinu õde?" Luleff ohkas ja juhatas tüdruku tuuleveskisse. Sees oli vaatamata sellele, et neil paistis olevat vähe esemeid, üsna kaootiline. Seinad olid osaliselt kokku varisenud ja pragusid täis, ühes nurgas lebas õlg, mille all oli kunagi olnud valge lina, ja näis, et nad kasutasid vesikivi lauana. Luleff alustas vaikelt: "Me pidime paar nädalat tagasi põgenema, sunnitud kõik. Kõik sellepärast, et me hoidsime oma usust kinni. Cathelijne ja mina kaotasime oma kodu, oma pere, kõik, mis oli meile oluline. Nüüd oleme siin, turvaliselt, või mida te arvate, et oleme. Aga mis jääb sulle alles, kui sul pole midagi? Pole toitu, pole katust pea kohal ja me elame varemetes, mis vaevalt pakuvad meile mingit kaitset. Raske on teada, kas me oleme tõesti põgenenud või on tõeline võitlus alles algamas."

Ta tegi pausi ja ohkas sügavalt. "Mõnikord ma ei tea, kas see üldse midagi muudab. Me tahame proovida Kopenhaagenisse edasi liikuda, kui oleme natuke taastunud." Kauguses kõlasid taas kirikukellad: üks, kaks, kolm, neli, viis korda! Elisabeth jäätus, varsti jõuab isa koju ja teda ei ole seal. Ta hüppas püsti, lobises lühikese segu seletustest ja vabandustest ning jooksis siis koju tagasi, nii kaugele kui tema riided lubasid. Ta tundis Luleffi pilku oma seljal ja tundis end kohutavalt, kui ta teda niimoodi maha jättis. Sellegipoolest jõudis ta sihtkohta kiiremini, kui ta oli oodanud, ja kergendus sulas kopsude põletuse ja jalgade valu peale. Ta koputas uksele ja tema teenijanna Brunhilde avas selle. "Miss Elisabeth, mida te nii hilisel kellaajal tänaval tegite? Teie isa võis iga hetk saabuda ja kui te ei oleks õigeaegselt koju jõudnud, oleks teie isa kindlasti rohkem kui pahane olnud." Elisabeth muheles lühikese vabanduse ja läks

Ta kiirustas oma tuppa. Mõni aeg hiljem vaatas ta aknast välja, kust avanes suurepärane vaade kõrgele kirikutornile. Kell oli juba seitse õhtul ja ta hakkas mõtlema, kas tema isa täna koju. Tundus, et tema stress ja kiirustamine koju oli olnud asjatu. Kui ta tavaliselt ärireisile läks, oli ta alati viie paiku pärastlõunal kodus, mistõttu ta oli nüüd pisut mures, hoolimata sellest, et ta isa ei meeldinud talle.

Tema vaated, mis hõlmasid ka tema tütre armuelu, olid tema arvates üsna kahtlased, kuid kui teda uskuda, oli see ainus

Võimalus abielluda õige mehega. Tema isa sõnul teeks ta oma emotsionaalses meelepahas ainult rumala vea ja annaks end mõne kavalerile alleest. Aga see ei olnud tema otsustada ja ta ei pidanud selle pärast muretsema.

Kui isa lõpuks koju jõudis, oli Angela juba õhtusööki serveerinud. Ta ei tahtnud teda tegelikult tervitada, kuid niipea, kui ta teda nägi, tõmbas ta teda tänu oma tervele kehalisusele väga pehmesse embusse. Kuna tal polnud mingit võimalust isa vastu, kes oli kaks pead pikem ja mitu korda laiem, alistus ta lõpuks mehe embusse, mis lõppes väga kummalise stseeniga, mis meenutas mõnevõrra seda, kui keegi üritab kallistada kuju. Kui mees oli lõpuks lõpetanud tema õhku välja pigistamise, naine võimalikult kiiresti mehe käte vahetus läheduses, juhuks kui mees ümber mõtleks. Kui nad istusid maha, hakkas Albrecht kohe kogu oma teekonda kirjeldama. See jätkus nii mõnda aega, kusjuures Elisabeth lülitis umbes kahe minuti pärast välja, kuid see ei paistnud teda häirivat. Ta lihtsalt jätkas juttu nii, et igaüks, kes juhtus sisse kõndima, võis arvata, et ta on kolmeks aastaks kinni pandud veekogu. Ta rääkis oma õnnetult pikkadest tegemistest inimestega, kellest enamikku, nagu ta mitu korda rõhutas, ta välja ei kannatanud, ja sellest, kuidas ta oli ühele vaesele kalurile müünud üsna räsitud paadi nii ebamõistlikult suure summa eest, et viimane oli sellest hoolimata peaaegu hakanud Albrechti kummardama. "Igatahes, kui olin vana Angelika maha müünud, otsustasin kõigepealt mõnuses pubis lõõgastuda.

Kui ma seal istusin ja oma veini nautisin, istus äkki minu kõrvale üks pikk, ilus mees ja ma mõtlesin ikka veel, et kas ma ei tunne teda kuskilt? Aga siis vaatasin lähemalt ja kui ta mind tervitas, sain lõpuks aru, kes see oli. See oli Bartholt, sinu kihlatu Elisabethi isa." Ta rabeles transistentsist välja ja kuulas. "Ja kuna sa abiellud nädala pärast, oli meil palju rääkida, nii et..." "Mida?! Ma abiellun nädala pärast?" Elisabeth vihastas ja hüppas püsti. "Ma ei ole oma tulevase mehega veel isegi kohtunud, ja nüüd peaksin ma temaga nädala pärast abielluma? Ja üldse, miks sa minu eest abikaasat valisid?

Kas sa tõesti arvad, et ma ei oska enam mõistlikku härrasmeest valida?" Ta peaaegu karjus nüüd. "Noor daam, see läheb liiga kaugemale," ägestus Albrecht ja tõusis samuti püsti. Aga Elisabeth oli juba liiga kaugemale läinud, et teda nüüd peatada. "Ei, ainult sina oled süüdi selles, et ma ei ole suutnud oma elus mitte ühtegi oma otsust langetada ja ma poleks isegi Luleffiga kohtunud, kui ma poleks välja hiilinud!" "Palun, mida sa ütlesid?" küsis isa äkki külma, surmava rahuga hääles. Elisabethi selgroogu külm värin. Mida ta oli öelnud? Ta polnud oma ärritunud olekus aru saanud, aga nüüd oli ta tõesti teinud otsustava vea. "Elisabeth von Zesterfleth. Mis? Kas. Te.

Kas sa ütlesid seda?" küsis isa, selge rõhk hääles.

"Ei midagi, ma olin lihtsalt natuke oma tunnetest vaimustunud, vabandan, isa." "Ei, Elisabeth. Kellest sa just rääkisid?". Elisabeth tundis end korraka kuumalt ja külmalt. Ta pani käed selja taha kokku, et oma värisemist varjata, kuid isa oli seda juba märganud ja vaatas teda läbitungiva pilguga. Ta püüdis mehe vältida ja vaatas seetõttu abivalmilt Angela poole, kes seisis ukseavas, meelitatud karjumisest, kuid too raputas vaid märkamatu pead. Ta pidi selle olukorraga ise hakkama saama. Tema isa tõlgendas tema vaikimist ilmselt nii, et Kinnitus tema kahtlustele, sest tema nägu moondus vastumeelsuse maskiks. "Minu tütar," ütles ta siis vaevu allasurutud viha hääles.

Hääl, "kohtub hoolimata oma kihlusest mõne juhusliku hulkuriga ja armub neisse. Oled sa kunagi aru saanud, mida see sinu jaoks tähendab? Mida see meie jaoks tähendab? Sa paned ohtu kogu oma perekonna maine ja seega ka oma tuleviku, ja hoolimata sellest teadmisest jätkad sa tema tagaajamist. Mul on häbi, et pean sind oma tütreks kutsuma. Sa oled mulle väga haiget teinud, Elisabeth." Viimaste sõnadega langetas ta häält ja vajus aeglaselt maha. Elisabeth tundis end abituna. Ta ei teadnud enam, mida teha, ta polnud oma isa kunagi varem nii masendunud ja pettunud näinud. Ta tundis end kohutavalt ja oleks tahtnud teda kallistada ja öelda, et ta ei tee enam kunagi midagi nii rumalat. Kuid väike, vaikne hääl sügaval ta tagumises mõttemaailmas tuletas talle pidevalt meelde, et see kõik ei olnud tema süü. Kui isa oleks lihtsalt lubanud tal oma elu juhtida, poleks see kunagi nii kaugele jõudnud. Sellest kindlusest ajendatuna tekkis tal uus kirg. "Ta ei ole hulkur." Ta heitis isale vaenuliku : "Ja ei ole ta hulkur. Sa ei saa aru, kui raske tal on. Sa ei ole näinud, kuidas ta ja tema õde elavad. Ja kõik sellepärast, et nad klammerduvad oma usu külge. Miks kedagi huvitab, mida keegi usub? Isa, ma armastan teda. Sa ei saa seda minult ära võtta. Lukustage mind, lukustage mind ära, ärge laske mul enam kunagi tunda päevavalgust oma nahal minu pärast. Aga see armastus, see üks tõeline armastus, sa ei saa seda minult ära võtta, mida iganes sa ka ei teeks. võib teha. Ja kui ma peaksin istuma sadade kilomeetrite kaugusel kõige sügavamas vanglas ja surema nälga, siis tema naeratus minu mälestuses annab mulle soojust, tema sõnad annavad mulle jõudu ellu jääda. Iga päev, iga väike igavik, ma ootan teda. Tema nägu on viimane asi, mida ma näen, kui ma sellest maailmast lahkun. Tema hääl on viimane asi, mida ma kuulen, ja tema puudutus on viimane asi, mida ma tunnen. Palun isa, mõista mind, sind, kellest ma põlvnen." Viimaste sõnade ajal oli ta mehe ees põlvili langenud ja vaatas nüüd tema nägu. Ta ehmatas, kui mõistis, et mees nutab. Ta pühkis vihaselt pisarad ära ja tõusis püsti. "Elisabeth, oma tuppa. Kohe." Naine tõmbus mehe eest tagasi ja taganes aeglaselt ukse poole. "Ja et sa ei tule minu juurde tagasi enne, kui oled need pehmed peast välja saanud." Need pidid olema viimased sõnad, mida ta mehelt kuulis. Tühja tundega rinnus trügis ta aeglaselt trepist üles ja jõudis vaevu oma tuppa, kus ta kukkus voodisse. Tema pisarad leotasid tema padja ja riided, kuid ta ei hoolinud sellest. Ta tahtis ära minna, lihtsalt eemale sellest kohutavast kohast. Ta vaatas olematusse, samal ajal kui tuhanded keerlevad mõtted teda peaaegu neelasid. Ta ei suutnud end liigutada ja uppus oma peas, kuni veidi hiljem tabas teda stressist ja emotsionaalsest kaosest tingitud väsimus. Kui ta taas ärkas, oli pime ja Elisabeth kuulis, kuidas isa kõrvalruumis valjusti norskab. Ta teadis, et ei saa enam kauemaks jääda ja isa isekate otsustega leppida. Ilma pikema jututa hakkas ta koguma toiduvarusid ja mõningaid riideid ning kuduma köit linadest ja kangastest - kaupadest, millega tema isa muu hulgas kauples. Ta kinnitas selle akna külge konksu külge. Kuigi kõis ei tundunud eriti tugev, ronis ta alla. Riietuses oli see siiski raskem, kui ta oli oodanud, kuid ta jõudis tervena maapinnale. Niipea kui ta jalad maad puudutasid, jooksis ta linnavärava poole, jaheda öötuulega, mis puhus talle näkku. Niipea kui ta jalad maad puudutasid, jooksis ta linnavärava poole. Kui ta oli peaaegu selleni jõudnud, märkas ta aga takistust, mida ta oli oma kiirel põgenemisel : Öösel oli linnavärv suletud ja tugevalt valvatud. Ta teadis, et raha, mis tal kaasas oli, võtab kaua aega.

ei piisaks kahe valvuri altkäemaksuks. Ta peitis end ühe maja seina taha, jälgis valvureid ja mõtles, kuidas tal õnnestub seinast märkamatuks üle minna. Ta tundis linna nagu oma käe pealt ja kui oli olemas võimalus müürist mööda pääseda, pidi ta seda teadma.

See tabas neid nagu välg: võimalus linnast välja pääseda. Müüri lähedal oli puu, mis oleks pidanud juba ammu maha raiutud olema.

Ta hiilis vaikselt läbi alleede, kuid ta ei suutnud vabaneda tundest, et teda jälgitakse. Varsti nägi ta aga oma päästet. Tema ees paistis nõrgas kuuvalguses noore tamme siluett, mis tähistas tema sihtkohta. Ta vaatas ringi. Valvureid polnud näha, kuid rühm neist võis igal ajal ilmuda. Ta pidi kiiresti tegutsema. Ta kiirustas kiiresti seina varju, kus ta oli loodetavasti uudishimulike silmade eest kaitstud. Nüüd pidi ta vaid leidma viisi, kuidas puu otsa ronida... Seal! Ta märkas paar oksa, mida võis hõlpsasti kasutada redelina. Kahjuks tekkis probleem. Nimetatud oksad olid umbes kaks ja pool meetrit tema pea kohal, mis osutus üsna suureks takistuseks. Kuid nüüd ei saanud teda enam miski takistada. Ta astus seinast paar sammu tagasi ja korjas oma seelikud kokku. Ilmselt oleks ta pidanud ikkagi varastama ühe oma isa pükstest. Nii et tal ei jäänud muud üle, kui oma seelikutest vabaneda. Ainult aluspesusse riidetuna tundis ta end ebamugavalt paljasena, kuid tal polnud muud valikut. Jõulise viske abil saatis ta oma ära visatud riided üle seina. Seejärel võttis ta jooksusammu ja spurtis seina poole. Ta jalad lahkusid maast ja lühikeseks hetkeks tundis ta end peaaegu kaaluta, vabana, nagu lind taevas, tiivad uhkelt laiali. Kui ta jalg puudutas seina kõva kivi, lükkas ta end kõvasti maha ja haaras sõrmeotstega ploki servast kinni. Ta tõmbas end raskelt püsti ja klammerdus järgmisesse pragu müüritise ja puu vahel, kust ta lõpuks sai kätte oma varem tuvastatud redeli kõige madalama oksa. Ta klammerdus sellest tugevalt kinni ja tõstis end üles, tuletades endale meelde, et ta ei vaata alla, sest tal polnud tegelikult täielikku usaldust oksa suhtes. Aga see oli stabiilsem, kui välja nägi, ja suutis tema kaalu nii hästi hoida. Ta sirutas käe järgmise oksa järele, mis oli kergemini ligipääsetav. Nii jätkas ta oksast oksani ronimist, samal ajal kui väiksemad oksad jäid pidevalt tema riiete ja juuste külge kinni. Kui tal oli vaid üks aste veel minna, kuulis ta äkki enda taga hääli. Ta vaatas ringi ja nägi, et mööda alleed, mille kaudu ta oli varem seinale hiilinud, rändas valguskiirgus. Nüüd pidi ta tõesti kiirustama. Aga just kui ta oli üle seina kiikamas, tundis ta, et miski hoiab tema jalga tagasi. Tema süda vajus põlvedesse. Ta pööras aeglaselt pead, oodates, et näeb valvuri vilkuvat kiivrit. Kuid see oli vaid tema jalg, mis oli kinni jäänud oksa kahvlisse. Nüüd kuulis ta ka üha valjemaks ja valjemaks muutuvat vilistavat heli, mis pidi samuti olema helenduse allikas. Ei võinud enam kaua aega minna, kuni see, kes see olipööras nurga taha ja nägi teda. Ta tõmbas jalga, kuid oksahark ei andnud nii kergesti alla. Taskulampide kandjad pidid nüüd iga hetk ilmuma.

Ta raputas ja tõmbas edasi, kuid puit lihtsalt ei lasknud teda lahti. Just siis, kui tänavanurga tagant tuli välja kinga ots, õnnestus tal lõpuks jõulise tõmbega end vabastada. Selgelt kuuldava plaksatusega maandus ta teisel pool seina maapinnal. Paksude kivide tagant kuulis ta hüüdu "Kes seal?", kuid ta oli end juba üles korjanud ja jooksis nii kiiresti kui jalad teda kannavad lähedalasuva metsa poole, et mitte kinni jääda.

mis avastada väravavalvurite poolt. Väljakul käidud tee viis mõnda enam-vähem otse edasi, kuni ta jõudis väikese oja äärde. Väike kivisild ületas oja, mille ta hõlpsasti ületas. Ta ületas silla ja jättis varsti esimesed talud taha.

Linn, kus ta oli üles kasvanud, oli vaid väike siluett kuuvalguses. Tema kopsud põlesid ja jalad hakkasid järele andma, kuid ta ei saanud nüüd enam peatuda.

Tema silmadesse voolasid pisarad, kui ta jooksis mööda üha ebamäärasemaks muutuvaid maaradasid. Ta jooksis ja jooksis, kuni nägi mõne puu ja põõsa taga nõrka, värelevat valgust. Ta teadis, et on õiges kohas. Elisabeth võitles end läbi aluspõõsastiku ja nägi Luleffi, kes pidi hetk tagasi istuma tule ääres, kuid oli tõusnud üles, et leida mürina allikas, ning langes tema sülle. Pisarad voolasid mööda tema nägu. Luleff küsis nii üllatunult kui ka väga segaduses: "M-mida te siin otsite?" Elisabeth vastas nuttes: "Ma tahan Kopenhaagenisse minna, ma ei saa enam siia jääda. Vähem kui nädala pärast peaksin ma abielluma kellegagi, keda ma pole kunagi elus näinud, aga ma ei taha, ma ei saa, ma armastan sind". Ta vajus veel rohkem Luleffi kätte ja mees kallistas teda tugevamalt. "Me peame leidma viisi, kuidas siit ära pääseda, ja nii kiiresti kui võimalik. Ära muretse, me teeme seda koos." Nad rääkisid veel mõnda aega ja Luleffil õnnestus Elisabethi lohutada. Ta andis Luleffile kodust kaasa võetud soojad riided ja toidu, et nad ei peaks järgmised päevad külmetama ega nälgima. Seejärel asus ta koduteele, et isa ei saaks teada, et ta kunagi ära oli olnud. Peagi jõudis ta jälle akna all oleva köie juurde ja ronis üles. Üles jõudes püüdis ta vaevaliselt oma põgenemisevahendi üksikuteks osadeks tagasi võtta, et hävitada viimasedki jäljed oma öisest ekskursioonist. Siis läks ta magama, nagu polekski midagi juhtunud.

Järgmised kaks päeva vältis ta päeval isa ja veetis ööd vanas veskis, kavandades põgenemist elust, mis oli tema jaoks õudusunenägu.

Ühel hommikul, kui Brunhilde oli taas kord oma vaikimisega isa karistanud, ütles Brunhilde talle, et ta veedab päeva sadamas ja andis talle teada, et selleks ajaks on tal aega maha rahuneda. Kui ta veidi hiljem kuulis, kuidas uks sulgus, hingas ta kergendatult üles. Lõpuks ei pidanud ta end enam oma kodus võõrana tundma. Ta otsustas aega veeta isa dokumente sirvides, kuigi ta oli õnnelik, et suutis tänu isa käekirjale vaid pool neist lahti kirjutada, jäi talle äkki midagi silma. Tema pulmapäeva hommikul pidi Stade'i sadamast väljuma kaubalaevastik, mis pidi toimetama mitu kastitait kangast otse Kopenhaagenisse. Elisabeth mõistis kohe, et see on tema võimalus paremaks eluks koos oma Luleffi ja väikese Cathelijne'iga.

Päevad möödusid üha kiiremini ja kiiremini ning oli juba päev enne tema pulmi, kus ta ei osalenud. Viimaste päevade jooksul, mis Elisabethi meelest kõik kokku sulasid, oli ta püüdnud varastada oma kodust võimalikult palju toiduvarusid, raha ja muid asju, mis võiksid reisil kasulikud olla, ning need öösel kellelegi märkamatuks vanasse veskisse transportida. Seal topiti kõik kotti, et seda oleks lihtsam kanda. Varsti oleksid nad teel. Ta oleks lõpuks vaba. Vaba oma isa mängudest ja kokkulepetest, vaba inimeste ootustest. Varsti jätkaks ta igaveseks maha linna, kus ta oli üles kasvanud ja kust ta tegelikult kunagi ei lahkunud. Kas ta üldse kunagi tagasi tuleks? Kas põgenemine oli tõesti õige? Kas nad üldse elaksid põgenemise üle ja jääksid nad märkamatuks?

Mõtted tantsisid tema peas nagu lehed akna taga külmas sügistuules. Kuid nüüd polnud aega kahelda, ta teadis täpselt, kuidas laev oli ehitatud, kuhu oli kõige parem varjuda lastiruumis ja et kõik ettevalmistused olid õnnestunud. Nii et ta ronis veel viimast korda oma toa aknast välja punutud köiega. Seekord ei tule ta tagasi koidiku varjus. Kui ta maapinnale jõudis, vabastas ta köie ägeda tõmbega aknakonksu küljest ja püüdis selle oma kotti kaduma panna. Nüüd polnud enam tagasipöördumist. Õõ varjude varjus hiilis ta sadama poole. Kuigi oli keset ööd, pidi ta olema ettevaatlik, sest linnal ja tema isal igal pool silmad ja kõrvad. Kui ta jõudis, nägi ta kohe Luleffi ja Cathelijne siluette, kes varjusid kaubakraani juures. Koos kõndisid nad ühe isa laeva juurde, mida kaunistas tema perekonna vapp.

Kõigepealt kõndis ta üle

plank, mis viis tekile. See kõik nii sürrealistlik, vee laksumine tema jalge all, Luleffi hingeõhk tema kaelal ja vareste kräunumine, nagu pilkaksid nad teda selle riskantse põgenemise pärast.

Kui kõik olid jõudnud tekile, näitas Elisabeth Luleffile luuki, mis viis otse laeva lastiruumi. Ta ja Cathelijne ronisid sisse ja kadusid peagi pimedusse. Elisabeth ise otsustas lühikeseks ajaks pardale. Nüüd vaatas ta oma kodu viimast korda. Linna, kus ta oli üles kasvanud, tänavaid ja alleesid, kus ta mängis. Ta tundis isegi pagariäri, mille lähedal ta oli viimastel nädalatel sageli aega veetnud, nõrgas kuuvalguses ära. Kas oli viga siit lahkuda? Ei. Ta ei saanud lasta sellistel mõtetel end nüüd häirida. Selleks oli ta juba liiga kaugele tulnud. Külmine tuul puhus talle näkku. Ta oli kindel, et ta tegi õigesti ja nüüd oli vaid üks asi, mis sidus teda oma peatselt endise eluga.

Ta vaatas sõrmust oma sõrmes, mis helkis kuuvalguses: kaks üksteist hoidvat kätt - tegelikult ühtsuse, armastuse ja usalduse sümbol. Tema jaoks see nüüd lihtsalt sümbol vanast elust, mille ta oli maha jätnud. Ta võttis sõrmuse sõrmuse sõrmest, köhkles lühidalt ja viskas selle sadama basseini.

End

